

Placenta lumii

Nicolae Nistor

Eram în pântecul lumii,
încă eram.
Între mine și voi, era nașterea,
un secret bine păstrat,
un culoar de comprimare a timpului.

Și plângeam odată cu mama,
odată cu lumea, așa din orice.
Eu adormeam,
după ce mâncam căpșuni furate.
Aceeși respirație, aceeași dorință,
aceleași vise stelare, aceeași umoare
când teama doare.

Verde crud, așternut pe pleoapa lumii,
eu coborând pe pământ,
ca un scâncet de viață, ca un înger gol,
fără să știu ce tare este aerul vieții,
cum viața, ne-a separat, mamă!

Nesiguri, ochii mei te caută și-acum,
când matur fiind am nevoie de tine
asemeni aerului primar,
atunci când eram numai noi doi
construind lumea!